

Владимир Кромбърг
Червеното хвърчило

– Сигурен ли сте? – попита мъжът, като тръсна главата си.

– За съжаление, да. – отвърна човекът в бялата престилка. – Направихме няколко пъти изследванията и винаги се получаваха тези резултати. Съжалявам.

Мъжът се загледа в ръцете си. Тишината в стаята имаше лице на пиан клоун с порцеланова маска. Той поседя около минута, после бързо стана и се упъти към вратата.

– Къде тръгнахте? – попита бялата престилка. – Трябва веднага да започнем с процедурите.

– Ще ви се обадя ако реша. – прозвуча суровият му глас, и без да дочака възраженията на лекаря той избяга надолу по коридора облян в луминесцентна светлина.

Вятърът отвън бе станал силен. Разчистваше за Ледената господарка, помиташе натрупаните спаружени листа, смачкани хартии и фасове, превиваше клоните. „Ледената господарка идва“ – чуваше се във воята му. – „Идва!“. Мъжът се отправи надолу по булеварда, бръкнал с ръце в джобовете на шубата си. Докато вървеше гледаше лицата на минаващите покрай него хора, търсейки поне едно усмихнато, щастливо, но есенният вятър обикновено смръщва лицата. Когато стигна до една телефонна кабинка се замисли за момент, потърси дребни в джоба си и влезе.

– Ало!

– Ало, здравей... Какво има? – отвърна женски глас.

– Днес ще закъснея. Имам малко работа в службата.

– Добре, да ти оставя ли ядене?

– Не. – отвърна мъжа и затвори.

* * *

– Сигурен ли сте, че желаете точно това? – попита продавачката.

– Да, да много ми харесва. – отвърна мъжа. – Наистина, исках да бъде червено, но щом няма, ще взема бялото. Мисля, че ще ми свърши работа.

– Ще ви го завия. И не, че ми е работа, но не е ли малко... бурно за пускане на хвърчило.

– Е, може да се пусне и в друго време, нали?

– Да, но нещо ми подсказва, че ще го пускате скоро. Не зная защо. Просто...

– Всъщност сте права. Да, купувам това хвърчило и още утре смятам да го видя как се люлее над мен. Дано вятъра да се е поуспокоил.

– Пожелавам ви го. Въпреки, че баба ми казваше, че когато вятъра

започва да разчиства за Ледената господарка, не спира с дни. Но дано успеете да го пуснете. Личи ви че имате нужда от това.

– Имам нужда. – каза мъжа, докато плащаше и се усмихна тихо. – Благодаря.

Щом излезе от магазина мъжът отиде на гарата и взе първият влак за Морския град.

* * *

– Сигурни ли сте, че търсите точно нея? – гласът в слушалката беше хрипкав. – Не зная да ми е казвала името ви.

– Нищо странно няма в това. С нея не сме се виждали поне двадесет години. Доколкото мога да си спомня.

– Тогава защо ви е да я виждате?

– Разбирате ли, преди време взех от нея нещо, на което тя много дължеше. Редно е да и го върна.

– Какво нещо?

– Не мога да ви кажа. Беше нещо лично. Нещо на което много държеше. Просто искам да и го дам. Ако тя реши нека ви каже какво е.

– Добре, ще и предам. Кога казахте?

– Някъде към дванадесет. В Градината на залеза. Тя ще ме познае.

Мъжът седеше на пейката и чакаше. Вятърът в Морския град беше много по-тих. Спокоен, както някога. Откриващата се гледка към морето, макар и тъжа, бе вълнуваща. Сивите вълни се губеха в далечината, сливайки се с почти същото на цвят небе.

Когато жената се появи, бе минал повече от час от уговореното. Тя бе облечена в кафеникаво палто и носеше мека шапка. Мъжът стана и усмихнато протегна ръката си:

– Здравей, Елен, радвам се да те видя!

– И аз се радвам да те видя, Ивор. Как се сети за мен?

– От както те познавам, не съм спрял да мисля. За теб. За нас. За неосъщественото. И за красивото. За миналото ни. Все хубави неща.

– Непоправим си – усмихна се жената. – Все същият джентълмен. Или все същият идиот – както предпочиташ. Хайде, разказвай; не сме се виждали... Колко? Десет години? Мисля, че за последно те видях на онази нещастна пиянски сбирка, на която крещеше, че всеки нормален човек в днешно време трябва да се самоубие!

– Сигурна ли си? По мои изчисления са двадесет, а не десет години,

но както и да е. Искаш да ти разкажа. Просто е. И скучно. Ожених се, имам деца – естествено неблагодарни – малкият е в десети клас и ме нарича „старчок“, а Ира е в пети и е по детски невинна. Жена ми се казва като теб, но мисля, че не ме обича – ожени се за мен, защото когато се запознахме имах достатъчно пари, за да ѝ осигуря сравнително нормално бъдеще. Това е. Аз все още свиря – сега съм в Оркестъра на консерваторията, преподавам... Но не за много дълго. Което ме подсеща защо дойдох да те вида. Странно е.

– Какво е странно?

– Странното е, че ние сме само познати. Аз ти разказвам за себе си. Може би и ти ще ми разкажеш нещо за себе си. Но всъщност ние сме само познати. Чужди и жалки.

– Да! – каза тъжно жената – Ти си абсолютно непоправим. За това едно време те напуснах. Ивор, ти още явно не си разбрал, че аз не ти се сърдя за нищо и за нищо не те обвинявам. Просто ти си ненормален. Има нещо в теб – за съжаление не успях да го проумея отначалото – което те отличава от другите, нещо което е едновременно и хубаво, и ужасно.

– Сигурно съм гениален?!

– Не се шегувай постоянно. За какво си дошъл?! Защо те беше да ме виждаш след толкова много време?

Ивор стана от пейката, взе пакета до себе си и я погледна в очите.

– Преди много време имало двама души, които се обичали, вярвали, любили, мечтаели. Прилича ти на приказка, нали. След време нещо се случило – двамата се разделили. Нито се обичали, нито си вярвали повече един на друг, нето се любили, дори престанали да мечтаят. Но межда тях останало нещо – едно старо обещание, родено в някакъв романтичен миг. Позволи ми да те цитирам. В една писмо, което написа тук от този град, който после стана твое убежище от света, ти ми разказваше за две деца, които пускат хвърчило. Онази младата, обичашата, вярващата Елен ми казваше как никой не е пускал хвърчило с нея, никой не ѝ е подарил мига на свобода – да се реши над земята. Ти казваше: Обещай ми едно детство! Ти ме молеше: Обещай ми да пуснем на свобода едно детство. И аз ти обещах. Винаги съм ти казвал, че рано или късно изпълнявам обещанията си. Дойдох, за да пуснем едно хвърчило.

Елен се разсмя:

– Сигурен ли си, че си дошъл за това! Пропътувал си толкова километри само за да пуснеш някакво нелепо хвърчило?

Ивор сведе поглед и отвърна тихо:

– Може да ти изглежда невероятно, но наистина съм дошъл за това. За мен е много важно. Не само да изпълнявам обещанията си, но и да бъда поне веднъж истински с теб.

– Никога не съм те разбирала и не искам да те разбирам. Много пъти си ме отвращавал и както разбирам те ще си умреш непораснал. Но щом е важно, добре. Хайде да пускаме това хвърчило и после се махай!

Сетне с бързи крачки, без да го поглежда, тя се отправи към плажа. Мъжът я последва, леко приведен и с натъжено лице. Беше си представял по друг начин срещата им. Беше си представял усмивки и благодарствени очи. Нямаше нищо такова. Той не искаше да мисли сега за това.

Докато вървяха към плажа, Ледената господарка разпускате косите си над него. Студените ѝ устни се свиха в жесток гримаса. Нещо преряза Ивор в областта на стомаха, той за миг се намръщи, но превъзможвайки болката продължи да върви.

Плажът беше пуст. Песъчинките шиптяха под краката им. Морски-те вълни се плискаха с тих, приятен шум. Няколко чайки се разхождаха важно на ивицата между пясъка и водата, намираха по някоя и друга мида и кълвяха с настървеност. Гостите не плажа не им пречеа. Чайките хвърлиха само няколко погледа към мъжа и жената и продължиха да се хранят.

Ивор се занимава известно време с хвърчилото и, след като го разгъна, каза:

– Готов съм. Да го издигам ли?

– Ивор, това е твоя идея, прави каквото щеш. Съгласих се да участвам в този абсурден спектакъл, но не съм обещавала да се правя, че ми е интересно.

Той хвана хвърчилото и се затича по мократа ивицата. Вълните мокреха обувките му. Когато достигна сравнително висока скорост, той тласна хвърчилото и се затича още по бързо. Белият ромбоид се заклати неуверено, после започна да се издига. Вятърът го пое и започна да го люшка над главата му.

– Виж! – извика той. – Твоето детство е във въздуха.

Жената се загледа. Беше красиво.

– Ех, Ивор. – промълви тя.

Внезапно струната на конеца се оплете около ръката на мъжа. Вятърът се усили и струната се впи в плътта му. Ледената господарка се озъби. Ивор се спъна в един камък и тежко се стовари на колене. Стомахът отново го проряза. Беше гротескна сцена – той се държеше с едната ръка за корема, а другата, поддържана от хвърчилото, бе изправена

нагоре.

– Ивор! – извика Елен и се затича към него.

Агонията му трая съвсем кратко време. Той повърна кръв и падна по лице, но ръката му продължаваше да стърчи право нагоре. Вятърът стана непоносимо силен. Струната, увита около ръката му, срязва кожата и капки кръв започнаха сякаш да текат по нея – нагоре към бялото платно.

Жената заплака над трупа му, над който се полюшваше оцветеното в кърваво-червено хвърчило на едно неизживяно детство.

КРАЙ

© 2003 Владимир Кромбърг

Източник: Нашето детство

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2731>]